

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Ziiolecka

SSo Ewa Taberska (spr.)

SSO Małgorzata Winkler – Galicka

Protokolant apl. adw. A. A.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015r.

sprawy **A. Z.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk i art. 178 a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 11 grudnia 2014r. sygn. akt II K 762/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zawarte w punkcie 2 orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy
3. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 516,60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym
4. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa

M. G. M. E. T.

UZASADNIENIE

A. Z. został oskarżony o to, że

w dniu 22 września 2014 roku o godzinie 05:45 w miejscowości S. droga (...) gm. M. w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości mając 0,45 mg/l i 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu sygn. akt VII K 377/12 z dnia 14 stycznia 2013 roku **tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 i § 4 k.k.**

Sąd Rejonowy w Wągrowcu wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014r. sygn. akt II K 762/14:

1. oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego występku z art. 178a § 1 i § 4 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat próby.**

3. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci **zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat.**

4. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci **świadczenia pieniężnego w kwocie 300 (trzysta) złotych** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

5. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od 22 września 2014r. do 23 września 2014r.

6. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 124,43 złotych, a w oparciu o art. 1, art. 2 ust 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierza jej opłatę w kwocie 120 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator i zarzucił rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, polegającą na orzeczeniu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, przez co kara ta jest nieadekwatna do stopnia zawinienia i w konsekwencji nie spełnia swoich celów w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Podnosząc ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przy pozostawieniu bez zmian orzeczonych środków karnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest w pełni zasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy podnosi, iż skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych i zastosowanej do przypisanych oskarżonemu czynów kwalifikacji prawnej.

Także Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w powyższym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 k.p.k.) i dlatego też rozważania swoje ograniczył tylko do zarzutu apelacji, to jest rażącej niewspółmierności kary.

Przechodząc zatem do szczegółów Sąd Odwoławczy stwierdza, iż podniesiony przez oskarżyciela publicznego zarzut rażącej niewspółmierności kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby orzeczonej przez Sąd Rejonowy w stosunku do A. Z., okazał się być trafny.

Na wstępie należy wyjaśnić, iż o rażącej niewspółmierności kary można mówić wtedy, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia także wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18).

W ocenie Sądu Okręgowego, czego dowodzi lektura zaskarżonego wyroku, wymierzonej oskarżonemu A. Z. kara 6 miesięcy nie może zostać uznana za karę rażąco surową, natomiast decyzja Sądu Rejonowego o warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres 4 lat próby czyni tę karę rażąco łagodną.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zachodziły wobec oskarżonego podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. wiodącą przesłanką decydującą o tym czy kara pozbawienia wolności ma być orzeczona w postaci bezwzględnej czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Istotne znaczenie przy rozstrzyganiu o możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary ma ocena psychicznego stosunku sprawcy do czynu - w myśl reguły, że im działanie bardziej przemyślane i im więcej miał sprawca swobody wyboru, tym potrzeba orzeczenia kary w bezwzględnej postaci jest bardziej oczywista. By możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary Sąd musi nabrać przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzeganego porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa.

Badając pod tym kątem postawę oskarżonego, oraz treść art. 69 § 4 kk, który pozwala warunkowo zawiesić wykonanie kary wobec sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 4 kk jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, odmiennie aniżeli Sąd I instancji, że oskarżony nie daje rękami, iż w przyszłości ponownie nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu Odwoławczego postawa oskarżonego jednoznacznie wskazuje na lekceważący stosunek oskarżonego do poprzedniego skazania. Co więcej, powyższe dowodzi, iż poprzednio orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania w żaden sposób nie wpłynęła pozytywnie na zachowanie oskarżonego i nie powstrzymała go od popełnienia kolejnego, podobnego przestępstwa.

Naruszenie po raz kolejny zatem przez tego oskarżonego normy prawnej powinno skutkować orzeczeniem wobec oskarżonego kary surowszej aniżeli ta, która wymierzona została przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wymierzenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania dla sprawcy, który po raz kolejny popełnia przestępstwo umyślne będzie sygnałem dla ogółu społeczeństwa, że taka osoba spotyka się z surowszą reakcją wymiaru sprawiedliwości niż ten, kto popełnia czyn zabroniony po raz pierwszy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, podziеляjąc zarzut rażącej niewspółmierności kary, podniesiony przez prokuratora w złożonej apelacji uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu oraz karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego będzie dla A. Z. bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego, tak ukształtowany wymiar kary w stopniu dostatecznym unaocznia oskarżonemu obowiązek respektowania ustalonych norm prawnych, a także ugruntuje przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Nadto, orzeczona przez Sąd Okręgowy kary pozbawienia wolności w takim wymiarze, zrealizuje także cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania. W szczególności zaś spełni swoje zadanie w zakresie pogłębienia wśród społeczeństwa przekonania o nieuchronności poniesienia kary za naruszenie porządku prawnego i to kary adekwatnej do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Na ocenę sprawstwa i winy oskarżonego, a także na rodzaj i wymiar kary, zdaniem Sądu Okręgowego nie może mieć wpływu informacja, że oskarżony, dopiero zresztą po wydaniu zaskarżonego wyroku, podjął leczenie psychiatryczne w kierunku swojego uzależnienia od alkoholu – K. 87 – 89.

Jest to krok chwalebny i być może skutkujący abstynencją u oskarżonego na przyszłość. Nie mniej jednak podjęte leczenie nie ma wpływu na ocenę pozytywnej prognozy kryminologicznej w kierunku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Nie mniej jednak obecna postawa oskarżonego może skutkować odroczeniem wykonania kary pozbawienia wolności, lub odbywaniem jej w formie dozoru elektronicznego.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy nie widział potrzeby zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonych oskarżonemu środków karnych.

W pozostałym zakresie zatem, nie znajdując podstaw do dalszej ingerencji w zaskarżone orzeczenie, Sąd Odwoławczy wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. wynagrodzenie w kwocie 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, ze zmianami) Sąd Okręgowy kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa

M. G. M. E. T.